

Džordž R. R. Martin
Ledeni zmaj
Ilustrovao Luis Rojo

Preveo
Nikola Pajvančić
 Laguna

Naslov originala:

George R. R. Martin, The Ice Dragon

Copyright © 1980 by George R. R. Martin

Ilustracije copyright © 2014 by Luis Royo

Copyright © za srpsko izdanje, Laguna 2019

POSVEĆENO FIPS,
koja se ovog prva setila
sa svom mojom ljubavlju

Sadržaj

***

Prvo poglavlje

DETETE ZIME 9

Drugo poglavlje

TAJNE U SNEGUV 23

Treće poglavlje

STIŽE MRAZ 37

Četvrto poglavlje

VATRE NA SEVERU 49

Peto poglavlje

PEPEO 61

Šesto poglavlje

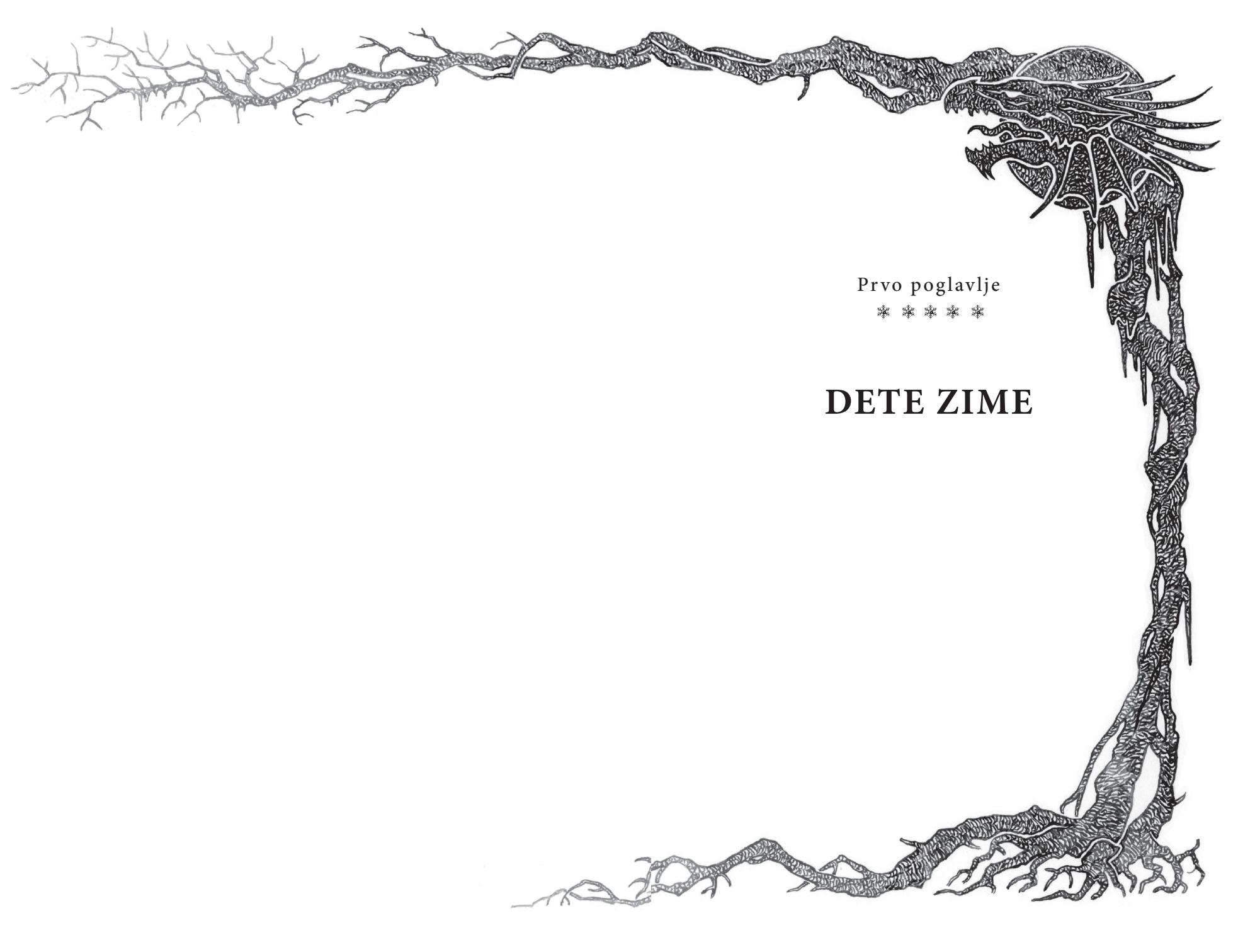
BEKSTVO OD OGNJA 73

Sedmo poglavlje

LEDENI BES 87

Osmo poglavlje

PROLEĆE 99

Prvo poglavje

DETE ZIME

ADARA je najviše volela zimu,
jer kada bi svet stegnuo mraz,
dolazio je ledeni zmaj.

Nikada nije bila sasvim sigurna je li to
studen prizivala ledenog zmaja ili
je ledeni zmaj prizivao studen.

Slična pitanja često su mučila njenog brata Džefa, koji je bio dve godine stariji od nje i nezajažljivo radoznao, ali Adaru takve stvari nisu zanimale. Njoj je jedino bilo važno da studen, sneg i ledeni zmaj stignu na vreme.

Zbog svog rođendana uvek je znala kad će. Adara je bila dete zime, rođena po studeni kakvu нико ne pamti, pa čak ni baka Lora, koja je živela na susednom imanju i pamtila šta se zbilo pre nego što se iko drugi rodio.

Ljudi su i dalje pripovedali o toj zimi. Adara ih je često slušala.

Pričali su i o drugome. Rekli su da je mraz te užasne zime ubio njenu majku, da se prikrao u dugoj noći porođaja, kraj velike vatre koju je založio Adarin otac, pa se ušunjaо ispod slojeva pokrivača na porodiljinoj postelji. I govorili su da se hladnoćа uvukla u Adaru još u materici, da joj je put bila bledoplava i ledena na dodir kada se rodila i da se nikad

nije zagrejala za sve godine što su od tada minule. Zima ju je dodirnula, ostavila beleg na njoj, i prisvojila je.

Da, Adara se uvek razlikovala od druge dece. Bila je veoma ozbiljna i retko se igrala sa drugima. Bila je lepa, govorili su ljudi, ali nekako čudno lepa, daleka, bele puti, plavokosa, krupnih, bistrih plavih očiju.

Retko se osmehivala. Da plače, nikad je niko nije čuo. Jednom, kad joj je bilo pet godina, nagazila je na ekser što je štrčao iz daske skrivene pod smetom i probio joj je čitavo stalo, ali Adara ni tada nije ni kukala ni plakala. Oslobodila je nogu i otišla kući, ostavljajući krvav trag u snegu, a kada je stigla, samo je rekla: „Oče, povredila sam se.“ Za durenja, besove i suze običnog detinjstva nije znala.

Čak su i njeni najmiliji znali da je Adara drugačija. Otac joj beše krupan i grub čovek, pravi medved, koji nije mnogo voleo ljude, ali bi mu se lice razvuklo u osmeh svaki put kada bi ga Džef gnjavio pitanjima i uvek je bio spreman za zagrljaj i smeh s Teri, Adarinom starijom sestrom, zlatokosom i pegavom, koja je besramno očijukala sa svim momcima u kraju. Zagrljio bi on ponekad i Adaru, ali samo u dugim zimama. Osmeha, međutim, ne bi bilo. Samo bi je uhvatio i čvrsto privio njeno sitno telo uza se, svom svojom silnom snagom, pa bi zajecao iz dubine grudi i krupne slane suze skotrljale bi mu se niz rumene obraze. Leti je nikada nije grlio. Leti je imao previše posla.

Leti su svi sem Adare imali previše posla.

Džef je radio sa ocem na njivi i postavljao bezbrojna pitanja o svemu i svačemu, i učio sve što jedan zemljoradnik treba da zna. Kad nije radio, pobegao bi s drugarima na reku, u potrazi za pustolovinama. Teri se starala o domaćinstvu i kuvala, i ponekad pomagala u gostonici na raskršću, kad je bilo mnogo gostiju. Gostoničareva kći bila joj je drugarica, a njegov najmlađi sin i više od druga, pa bi se uvek vraćala sva kikotava i s mnoštvom glasina i vesti od putnika, vojnika i kraljevih glasonoša. Teri i Džefu leta su bila najbolja, a oboje su imali previše posla da bi se bavili Adarom.

Najviše posla imao je njihov otac. Svakog dana je valjalo završiti hiljadu stvari, i on bi u tome uspeo, pa bi onda našao još hiljadu. Radio je od svitanja do sumraka. Leti bi mu mišići očvrsli i smrdeo je na znoj svake noći kada bi se vratio s njive, ali se uvek vraćao osmehnut. Posle večere bi sedeо sa Džefom, pripovedao mu i odgovarao na pitanja, ili bi naučio Teri ponešto što nije znala o kuvanju, ili bi svratio do gostonice. Bio je pravi-pravcati letnji čovek.

Leti nikada nije pio, sem ponekad čašu vina, da proslavi kad mu brat dođe u goste.

Bio je to još jedan razlog što su Teri i Džef voleli leta, kad je svet zelen, vreo i prepun života. Čika Hal, mlađi brat njihovog oca, samo je leti dolazio u goste. Hal je bio jahač zmajeva u kraljevoj službi, visok vitak čovek s licem kao u plemića. Zmajevi ne trpe hladnoću i kada stigne zima, Hal i njegova eskadrila odleteli bi na jug. Ipak, svakog leta se vraćao, blistav u kraljevskoj zeleno-zlatnoj livreji, na putu za bojišta severno i zapadno od njih. Rat je trajao još otkako se Adara rodila.

Kad god bi Hal došao na sever, doneo bi darove: igračke iz kraljevskog grada, kristalni i zlatni nakit, slatkiše i uvek flašu nekakvog skupog vina, koju bi popio s bratom. Osmehivao bi se Teri i davao joj komplimente od kojih bi pocrvenela, a Džefa je zabavljao pričama o bitkama, zamkovima i zmajevima. Što se Adare tiče, često je pokušavao da izmami osmeh i od nje, darovima, šalama i zagrljajima. Retko je u tome uspevao.

Bez obzira na njegovu dobroćudnu prirodu, Adari se Hal nije dopadao; kada je Hal tu, zima je daleko.

Sem toga, jedne noći kad joj je bilo samo četiri godine, mislili su da je odavno zaspala, pa je načula njihov razgovor uz vino. „Ona je mnogo ozbiljno stvorenjce“, rekao je Hal. „Trebalo bi da budeš bolji prema njoj, Džone. Ne možeš *nju* da kriviš za to što se desilo.“

„Ne mogu?“, odgovorio je njen otac, pomoćno zaplićući jezikom od vina. „Tako je, ne mogu. Ali teško je. Ona liči na Bet, ali u njoj nema ništa od Betine topote. Znaš, zima je u njoj. Kad god je dodirnem, osetim jezu, i prisetim se da je Bet zbog nje umrla.“

„Hladan si prema njoj. Ne voliš je kao drugo dvoje.“

Adara se prisetila kako se njen otac tada nasmejao. „Ne volim je? O, Hale. Nju sam voleo više od svih, moje malo zimsko dete. Samo, ona nikad nije uzvraćala ljubav. Ne oseća ona ništa ni prema meni, ni prema tebi, ni prema kome od nas. Ona je prosto jedno hladno malo dete.“ Onda je zaplakao, iako je bilo leto i Hal je bio sa njim. Adara je u krevetu slušala i poželeta je da Hal odleti. Nije sasvim razumela sve što je čula, bar ne odmah, ali je upamtila, a shvatila je docnije.

Nije plakala, ni kad joj je bilo četiri, kada je čula, ni kad joj je bilo šest godina, kada je napokon shvatila. Hal je otišao nekoliko dana kasnije, a Džef i Teri su mu uzbudeno mahali kad je njegova eskadrila preletela iznad imanja, trideset velikih zmajeva što ponosito lete naspram letnjeg neba. Adara je gledala ne odvajajući male ruke od bokova.